

κόν μάλλον χαρακτήρα. Κλείει δὲ τὸ ἔτος μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τοῦ Παρισσοῦ, ἥτις οὔτε προσέθεσέ τι εἰς τὰς μέχρι τοῦδε καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις, οὔτε ἀφῆρσε. Τὸ μόνον εὐχάριστον εἶνε, ὅτι ἐπωλήθησαν ἔργα τινα καὶ ἐνισχύθησαν οὕτω μερικὰ πτωχὰ βαλάντια.

* *

Εἰς τὴν Καλλ. κίνησιν ἔσον νὰ κατατάξωμεν καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐκδόσεις. Τέσσαρες δὲ εἶνε αὗται. Ἡ περὶ Γύζη καλλιτεχνικὴ μελέτη τοῦ κ. Δ. Κακλαμάνου, ἡ ἐκδόσις τῆς «Πινακοθήκης» ἥτις σκοπὸν προσέθετο ὅλως καλλιτεχνικόν, ἡ εἰκονογραφηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακωβίδου ἐκδόσις τῶν ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, καὶ τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Πινακοθήκης», διὰ τὰ ὁποῖα συνειργάσθησαν γνωστότατοι καλλιτέχναι.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

ΑΡΕΤΗΡΗΘΗ ὅτι εἰς τὰς ἀραιὰς συγκεντρώσεις, εἰς αὗς καλεῖται ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ἡ πρὸς τὰς νεωτεριστικὰς προόδους φιλοτίμως βαίνουσα, ξεχωριστὴν ἐντύπωσιν κάμνουν αἱ ἀπογευματινὰ καὶ αἱ ἑσπερινὰ συναυλίαι

τῆς «Μουσικῆς Ἑταιρείας». Εἶνε τὸ ἔργον αὐτῆς τόσον ἐξημερωτικόν, εὐγενές, καὶ ὅμως ἡ πλημμύρα κόσμου, ἣν θὰ προσεδόκα τις, ὑφίσταται τοιαύτας ὑφέσεις, ὥστε ἀπορεῖ τι, ἂν ἡ πρόοδος, ἐφ' ἣ σεμνυνόμεθα, εἶνε πραγματικὴ, συμφυὴς τῇ ἐθνικῇ ψυχῇ, ἢ φαινομενικὴ πρόοδος, ἐς πρόσσιν, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Λουκιανός.

Ἡ μελμανία ἄλλων πρωτευουσῶν ἡδύνατο, ἄνευ διαταραξέως τῶν βαλαντίων, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐν παράδειγμα μιμήσεως, ἀνάμεσα εἰς τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα παρ' ἀξίαν καὶ ἐπὶ ἐθνικῇ βλάβῃ ἐξ ἀδικαιολογήτου ἀμβλυωπίας μιμούμεθα πιθηκοειδῶς. Ἡ μουσικὴ εἶνε τὸ μέγα ἐξελαστήριον τῆς ζωῆς. Εἰς αὐτὴν μόνον ἡμπορεῖ τις μετὰ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς μόχθους ν' ἀνεύρῃ ἐν ἀπολεσθὲν ἰδανικόν, μίαν ἡρεμον παρηγορίαν, μίαν λήθην τῶν ἡλιθιοτήτων, αἱ ὁποῖαι μᾶς πνίγουν. Ἡ μουσικὴ, ἡ καλῶς ἐκτελουμένη, εἶνε μία ψυχικὴ ἀναγέννησις, ἐν βάπτισμα ὑπερτέρας τινος ἀντιλήψεως, ἐν λουτρόν καθαρμοῦ ψυχικοῦ.

Διὰ τοῦτο ἡ «Μουσικὴ Ἑταιρεία» μὲ τὰς συναυλίας τῆς προσφέρει ἀληθεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν κόσμον, ἀφοῦ ἀνέλαβε μὲ τόσον ζῆλον τὸ μέγα ἔργον τῆς ψυχαγωγίας του καὶ τῆς μορφώσεώς του διὰ τῆς ἁρμονίας, διὰ τοῦ μέλους. Ὁ Βάγνερ, Λίστ, ὁ Βετόβεν, ὁ Μό-

ΘΩΜΑΣ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ζαρτ, ὁ Σοπέν, ὁ Σούλιθαν, ὁ Μπόχ, ὁ Γκουινώ, ὁ Μένδελσον, ὁ Ρουβινστάιν, ὁ Γλουκ, ἤρχισαν νὰ γίνωνται προσίτοι καὶ γνωστοὶ παρ' ἡμῶν, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐθαυκαλιζόμεθα μὲ μόνας τὰς συνθέσεις τοῦ Δονιζέτη, τοῦ Βελλίνι, τοῦ Ροσσίνι, τοῦ Μασκάνη, τοῦ Βέρδη. Θὰ ἦτο δὲ πλεόν αἰσθητὴ ἡ ὠφέλεια, ἂν ἡλαττοῦτο ἡ τιμὴ τῆς εἰσόδου τῶν ἀπογευματινῶν συναυλιῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστημονικωτέρα μουσικὴ μόρφωσις δὲν θὰ λείψῃ, χάρις εἰς δύο νεαροὺς φιλόλογους μουσικούς. Εἶνε οἱ κ.κ. Γ. Ἀξιότης, ὁ ἄρτι ἐξ Εὐρώπης ἐπανελθὼν, καὶ Γ. Λαμπελέτ. Ἀπεφάσισαν τὴν ἵδρυσιν ἐν Ἀθήναις κλασικοῦ κουαρτέτου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκτελῇ δύσκολα τεμάχια μετὰ προηγουμένην θεωρητικὴν εἰσήγησιν.

Ἐν στενωτέρῳ ὀρίζοντι, ὅμοιον σκοπὸν ἔχουν καὶ αἱ μουσικοφιλογικαὶ διαλέξεις τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη, ἥτις ἤρξατο αὐτῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου, ὠμιλήσασα εὐγλωττῶς περὶ τοῦ Λίστ, οὗ σανάτας ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου λίαν ἐπιτυχῶς. Τὸ ἀκροατήριον τῆς παρηκολούθησε τὸν βίον καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Λίστ μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον. Ἡ κ. Σερεμέτη θὰ ὀμιλήσῃ καὶ περὶ Σοπέν, Μπιζέ, Ραμό καὶ Παγανίνι.

Πόσον ἤθελα νὰ ἔβλεπα πυκνοτέρας τὰς τάξεις τῶν ἀκροωμένων, ἰδίως κυρίας, αἱ ὁποῖαι σύρουν τόσον εὐκολα τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν πληκτρῶν, ἀλλὰ τοὺς συνθέτας μόνον κατ' ἔννομα, ὅλως ἐπιπολαίως, γνωρίζουν.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ